

[Elmqvist.]

som sagt var stort flertal for forbud mod kupering — for den ændrede affattelse, i erkendelse af at det gjaldt om nu at få loven om værn for dyr gennemført, og at man så senere, idet en hurtig revision jo var stillet i udsigt, måtte tage spørgsmålet om kupering op igen.

Jeg har under denne redegørelse understreget rigsdagens stilling under behandlingen i 1915—16 til spørgsmålet om kupering, hvad jeg finder naturligt, idet dette er et af hovedspørgsmålene i nærværende lovforslag.

Som det vil fremgå af det, jeg har anført, var man altså i 1916 i folketinget så godt som enig om, at kupering burde forbydes. Man bøjede sig blot i sidste øjeblik for landstingets noget mere konservative indstilling. Den motivering, der blev givet i de mange og langer taler, der blev holdt, var den samme, som gælder i dag, og som gælder for dette lovforslags forbud mod kupering. Motiveringen var og er den, at det er synd at berøve hestene dette naturlige forsvarsmiddel, som er givet dem mod hvepse, fluer og andre insekter, både når de står ude på marken, og måske ikke mindst, når de står i stalden. Det blev under behandlingen i folketinget i sin tid tillige fremhævet, at kuperingen kunne medføre stor gene for hestene, idet det ydre af hestens kønsdele blev udsat for solens påvirkning og mistede den beskyttelse, som halen naturligt ydede. Denne motivering gælder også i dag, og dertil kommer, at i dag gælder ikke længere de betænkeligheder overfor kuperingsforbudet, som gjaldt i 1916; hensynet til eksport og import, som dengang blev fremhævet, gør sig ikke længere gældende.

I mange lande har man allerede for nogen tid siden indført forbud mod kupering, således i Norge og i Sverige; jeg kan også nævne, at i Tyskland indførte man det i 1940. Der skulle altså efter kyndiges udtalelser ikke af hensyn til eksport eller import være nogen betænkelighed ved at gennemføre dette forbud, som folketinget i 1915—16 så godt som enstemmigt vedtog at ville gennemføre.

Lovforslaget indeholder i § 2 desuden en bestemmelse om, at kupering af halen og ørerne på hunde kun må foretages af en dyrlæge og under bedøvelse, dog at kupering af halen på hunde, der ikke er 8 dage gamle, kan ske uden dyrlægehjælp og uden bedøvelse, når den iøvrigt foretages under betryggende forhold. Forslagsstillerne har altså ikke ment at ville forbyde kupering

af halen og ørerne på hunde. Når man ikke har ment at ville gå med dertil, er det, fordi der fra mange sider, også under forhandlingerne i 1915—16 er fremhævet, at det for visse racer af hunde ville være synd mod hundene selv, om de ikke blev kuperet. Der nævnes således rottehunde, for hvem det ville være en stor gene, hvis de havde deres lange hale, som rotterne har et særligt godt blik for at bide sig fast i. Man foreslår derfor ikke forbud mod kupering af halen og ørerne på hunde. Man foreslår kun, at kupering af ørerne altid skal ske ved dyrlæge, fordi det er et indgreb, der ofte fører forskellige komplikationer med sig, der gør det nødvendigt, at en dyrlæge foretager det.

Man foreslår altså, at halekupering på hunde over 8 dage skal ske ved dyrlæge. Som det er i øjeblikket, kan enhver foretage denne kupering, og det giver anledning til, at den ofte foretages på en for dyrene lidelsesfuld måde og også ofte foretages på en brutal måde. Jeg hørte for nogen tid siden om et sådant tilfælde. En mand havde taget en økse og hugget halen af sin hund, og da naboer og andre bebrejdede ham det og spurgte, hvorfor han havde gjort det, svarede han: Jo, for jeg kan ikke holde den hund ud; hver gang min svigermor kommer på besøg, bestiller den ikke andet end at logre med halen. Det blev altså hundens ulykke, og derfor blev halen hugget af. En sådan meningsløs og hensynsløs handling kan altså ikke foretages, hvis lovforslaget vedtages. De, hvis hunde logrer for svigermødrene, bliver nødt til at lade dem blive ved med at logre.

Dette er den ene af lovforslagets hovedbestemmelser. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at der nemt skulle blive enighed om at gennemføre den.

Den anden hovedændring, som lovforslaget indeholder i forhold til loven af 17. maj 1916, er en skærpelse af straffen særlig for mishandling af dyr. Den nugældende bestemmelse om straf for dårlig behandling af dyr findes i straffelovens § 196, der har følgende ordlyd:

„Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes for dyrplageri med bøde, hæfte eller med fængsel, der, når forholdet har karakter af mishandling, kan stige til 1 år.“

Det vil altså sige, at efter den i dag gældende ret kan overanstrengelse, vanrøgt eller anden uforsvarlig behandling af dyr straffes med bøde fra 4 kr. til 11 måneders fængsel, og mishandling kan straffes med bøde, hæfte